

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ GASTON CEZURA ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΓΚΟΚΟΥΡ

Η ΧΑΡΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

γρηαλός και σκυρτός απ' τὰ χρόνια γιατρός, ανέβαινε σιγά τὴ στενή και σκοτεινή σκάλα τοῦ δωματίου τοῦ Γεράρδου Μτριέν, ἐνῶ μὴ γευτόνισσα προπορευόταν και τοῦ φώτιζε, κρατῶντας στὰ χέρια της μὴ σκονισμένη λαμπάρα πετρελαίου.

Πατούσαν στὰ νύχια κ' οἱ δύο τους, σάν ἄνθρωποι ποῖννοιωθάν τὴ σιμφορὰ νὰ φτερουγί-
ζη γόρω τους. Στὸ τρίτο πάτωμα, πειὰ, ἡ κοντόχονδρη κ' ἀγαθὴ γευτόνισσα σταμάτησε μπρὸς σὲ μὴ φτωχὴ πορτοῦλα, χτύπησε ἀνάλαφρα και διακριτικὰ κ' ἀκούγοντας κάποιον νὰ ξεκλειδώνη ἀπὸ μέσα, ἔσκιρσε λιγάκι και μουρμουρίωσε:
—Κύριε Μτριέν, φέρνω τὸ γιατρό...

—Ἄνοιξε σιγαλὰ ἡ πόρτα και φάνηκε στὸ κατώφλι της ἕνας νέος ἄνδρας, χλωμὸς κ' ἔξωλλος ἀπὸ ἀγωνία κ' ἀνησυχία. Μόλις ἀντίκρυσε τὴ γευτόνισσά του και τὸν γέρο γιατρό, ψιθύρισε σιγαλὰ:

—Περάστε μέσα, γιατρέ μου. Θὰ σὰς ἐξηγήσω σὲ λιγάκι τὴ συμβαίνει. Καὶ σὰς, καλὴ μου κυρά, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν καλωσύνη σας. Ἄν σὰς χρειαστῶ πάλι, θὰ σὰς φωνάξω.

Μόλις ἔφυγε ἡ γευτόνισσα, ἀπογοητευμένη λίγο γιατί δὲν μπόρεσε ν' ἀντιληφθῆ τί ἔπρεχε ἀκριβῶς και τὴν ἀνησύχησε ὁ γείτονάς της μὴ τέτοια νυχτερινὴ ὥρα, ἔμειναν μόνοι τους στὸν ἀντιθάλαμο ὁ γεράρος κ. Μτριέν κ' ὁ γιατρός.

—Γιατρέ μου, εἶπε ὁ Μτριέν, δὲν με ξέρετε προσωπικῶς, ἐν' ἡ ἀλήθεια, και τ' ὄνομά μου ἐπίσης —Γεράρδος Μτριέν— δὲν πρόκειται νὰ σὰς θυμῶσθε τίποτε. Γνωρίζετε ὅμως τὴν κυρία ποὺ φιλοξενῶ στὸ δωμάτιό μου και ἡ ὁποία ἔχει ἄμεσον ἀνάγκη τῆς ἐπαισημονικῆς σας βοηθείας. Εἶνε ἡ κυρία ντὲ Λαμιότ. Συνεπῶς βασίζομαι στὴ διάκρισί σας, γιατρέ μου. Ἄς τηρηθῆ μυστικὸ τὸ ὄνομά της, γιὰ ὄνομα Θεοῦ!

Ὁ γιατρός ἀνασήκωσε ἐλαφρὰ τοὺς ὤμους του, κίτταξε τὸ νέο με καλωσύνη κ' ἐπέκεινα, τοῦ πήρε τὸ χερί στὰ μαρμαί-
να δικὰ του και τοῦ ἴσφιξε με συμπάθεια ἀμύλητος. Ἐπειτα, ῥέχοντας τὴ ματιὰ του στὴν κλειστή πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας, εἶπε στὸν κ. Μτριέν:

—Μὴν ἀνησυχεῖς, παιδί μου. Δὲν θὰ μάθῃ κανένας τὸ μυστικὸ σου. Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου. Πάμε τώρα νὰ δοῦμε περὶ τίνας πρόκειται. Δὲν κάνει νὰ φωνοῦμε ἀσκόπα ἐδῶ, ἐνῶ πλάι μας μπορεῖ νὰχον ἄμεση ἀνάγκη τῆς βοηθείας μας...

Διέσχισαν τὸν ἀντιθάλαμο, ἀνοιξαν τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας και μπήκαν μέσα.

Μὴ λεπτὴ κυρία, ὀμορφη σάν ὄνειρο, ἦταν ξεπλωμένη στὸ κρεβάτι. Τὰ βλέφαρά της ἦσαν κλειστά, τὸ πρόσωπό της κατάλευκο κ' ἀκίνητο και τὰ σεντόνια και μαξιλάρια τοῦ κρεβατιοῦ της βουτηγμένα στὸ αἷμα.

Ἦταν τόση ἡ ἀταξία ποὺ βασίλευε στὸ πνιγμένο ἀπ' τὰ ἀρώματα και ἀπ' τὸ αἷμα δωμάτιο ἐκεῖνο, ὥστε ὁ γερογιατρός, πρὶν ἔστωσις λέξῃ ἀνάμα, πρὶν κουνιθῆ κὰν ἀπ' τὴ θέσι του, κίτταξε με βλέμμα ἔσπετο τὸν ταραγμένο και κατάχλωμο νέο.

Ἐπειτα πλησίασε τὴ νεαρὴ γυναίκα, ἔπασσε τὸ σφυγμὸ της, ἀκροάστηκε τὴν καρδιά της, ποὺ οἱ παλμοὶ της ἀκούγοντοσαν ὄραοι κ' ἀνάλαφροι κ' ὕστερα, ἀμύλητος πάντα, στάθηκε ὀρθος κοντά της με τὰ φρύδια του ἑρπωμένα και με τὸ μέτωπό του σκοτεινωμένο.

Πέρασαν λίγες στιγμὲς σιγαλὰς γεμάτης σφιξίμο ψυχῆς γιὰ τοὺς δύο ἀδελφούς ἄνδρες. Πιὸ ἥσυχος ὁ γρηαλός γιατρός τώρα, γιὰ ὅτι ἀφορούσε τὸν κ. Μτριέν, πὸ ἀνήσυχος ὅμως γιὰ ὅτι ἀφορούσε τὴν κυρία ντὲ Λαμιότ, βγήκε ἀπ' τὴν κρεβατοκάμαρα, σταμάτησε στὸν ἀντιθάλαμο και χτυπώντας με συμπάθεια τὸν ὄμο τοῦ ἀπελπισμένου Γεράρδου, τοῦ εἶπε βιαστικὰ:

—Ἄκουσε, παιδί μου. Ἡ κυρία ντὲ Λαμιότ μόλις ἔχει λίγες ὧρες ζωῆς ἀκόμα. Ἡ ἔσφιξη χαρὰ κ' ἡ συγκίνηση ποὺ αἰσθάνθησε

δταν σὲ εἶδε, ἐδῶ στὸ δωμάτιό σου, λίγες ὧρες πρὶν, ὕστερα ἀπὸ ἀπουσία ἀρκετῶν μηνῶν στὰ μαρμαί της χτήματα, τόκισαν τὸ ἀδύναμο και λεπτὸ κορμί της. Κάποιο ἀγγεῖο ἔσπασε μέσα της, τὸ εὐθραστο στήθακι της εἶνε τώρα πλημμυρισμένο ἀπ' τὸ φονικὸ αἷμα τῆς εσπερικῆς ἀμμοραγίας και σὲ λίγες ὧρες πρόκειται νὰ ξεψυχήσῃ... Κουράγιο, παιδί μου! Πές μου πρῶτα—πρῶτα πὸς θὰ δικαιολογήσῃς τὴν παρουσία της και τὸν ξαφνικὸ θάνατό της στὸ δωμάτιό σου; Τί θὰ πῆς στὸ σύγγυό της, ποὺ πρόκειται και κείνος αἴριο βράδυ νὰ φτάσῃ ἀπ' τὰ χτήματά του; Τί θὰ βρῆς εὐ-
λογο και πιστευτὸ νὰ πῆς, ὥστε νὰ μείνῃ ἀκηλίδωτη ἡ μνήμη της στὸν κόσμο και νὰ μὴν ὑποστῆς και σὺ τίς συνέπειες τῆς δικαίης ὀργῆς τοῦ προδομένου συζύγου της; Εἴμαι, ὅπως ξέρεις, ὁ ἔμπιστος γιατρός τῆς οἰκογενείας ντὲ Λαμιότ κ' ὅμως θέλω νὰ σὲ σώσω.

Ἐξάλλος ὁ νέος ἀπ' τὸν λόνο του, γονάτισε στὸ πάτωμα και φώναξε με παραρημὸ ψυχῆς στὸν σκεπτικὸ και καλόψιχο γιατρό. φιλώντας με λαχτάρια τὰ λιπόσαρκά του χέρια:

—Αὐτὴν... Αὐτὴν σώστε, γιατρέ... Γιὰ τὸν ἐναντὸ μου ἀδιαφορῶ... Ἄς ξεψυχήσῃ τώρα, στὴ στιγμὴ, λίγο μ' ἐνδιαφέρει. Τὴ λατρεία μου σῶστε πρὸ παντός.

Τὰ χεῖλη τοῦ γιατροῦ ἔτρεμαν ἀπὸ συγκίνηση. Τὰ μάτια του βούρκισαν ἀθάλα του κ' ἡ φωνὴ του ἀνηχοῦσε ὑπόκοφα, καθὼς ἔβγαλε με κόπο ἀπ' τὸ σφιγμένο του λαρόγγι:

—Μὴν κάνεις ἔτσι, παιδί μου. Βρισκοῦ με μένα. Καὶ σκέψου και σὺ τί πρέπει νὰ κάνουμε γιὰ νὰ μείνῃ ἰερὴ γιὰ ὅλους ἡ μνήμη τῆς κ. Λαμιότ. Ἄν δὲν μπορούμε νὰ σώσουμε τὴ ζωὴ της, ἄς σώσουμε τὴν ὑπόληψή της τοῦλάχιστον, ποὺ ἀξίζει ὅσο κ' ἡ ζωὴ της. Μεγάλωσε στὰ χέρια μου ἡ κοπέλλα αὐτὴ και τὴν ποῦν σάν παιδί μου. Θὰ πάω λοιπὸν νὰ εἰδοποιήσω τὴ μητέρα της, τὴν καϊμένη, τὴν κ. ντὲ Λεσκιάν, γιὰ νὰ τὴν πάμε τοῦλάχιστον στὸ μητρικὸ της μέγαρο, νὰ ξεψυχήσῃ ἐκεῖ. Γιατί ὅσο βρισκεται κοντά σου ἡ ὄρες περνοῦν κ' ὁ κίνδυνος πληθαίνει. Κάθησε πλάι της κ' ἀγρυπνήσε στὸ προσκέφαλό της, ὅσο νὰ γυρίσει ἀπ' τὴ λεπτὴ ἀσποστολή μου.

Ἐφυγε ὁ γιατρός βιαστικὰ κ' ὁ νέος ἔτρεξε με λαχτάρια πλάι στὸ ἀναβῆτο κορμὰκι τῆς λατρευτῆς του. Γονάτισε κοντά της, ἔπασσε τὸ διάρανο χεράκι της στὰ χέρια του, ἴσφιξε στὸ στόμα του κ' ἄρχισε νὰ τὸ φιλῆ με ἀπόγνωση, ἐνῶ τὸ μούσκεινε συγχρό-
νως με τὰ χεστά και ἀφθονα δάκρυά του

***

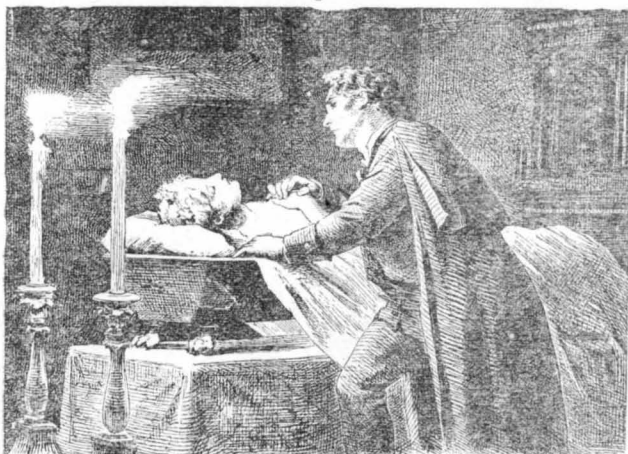
Σ' ἕνα πολυτελέστατο κρεβάτι ξεπλωμένη τώρα ἡ κυρία Λουίζα Σολάνξ Σαβίη, κόμισσα ντὲ Λαμιότ, στὸ μητρικὸ της μέγαρο, ἀκουμπάει τὸ κομψοῦστο κεφάλαιό της, γεμάτη ἐξάντληση, σ' ἕνα προσκέφαλο. Πλάι της παραστῆ-
κουν, ἀμύλητοι και δακρυσιμένοι, ἡ ἀρχοντικὴ μητέρα της κυρία ντὲ Λεσκιάν, ὁ ἀπαρηγόρητος ἀγαπη-
μένος της κ. Μτριέν κ' ὁ κατσοφισμαμένος γερογιατρός τῆς οἰκογενείας.

Τὴν εἶχαν μεταφέρει ἐκεῖ, μεσάνυχτα περασμένα, τὴν ἄσχηνη σκεδὸν κ. ντὲ Λαμιότ κ' ἄρχισε πειὰ νὰ ξημερώνη. Τὰ φῶτα ἦσαν σβυσμένα ἀπὸ ὦρα. Τὸ πρῶτὸ θαμψόφωτο φώτιζε τὰ σπαραγμένα ἀπ' τὴ θλίψη πρόσωπα ὄλων αὐτῶν τῶν βουβῶν ὑπάρξεων, ποὺ ἔνω-
ιωθάν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ νὰ γλιστρήσῃ ἀπ' τὰ χέρια τους γιὰ πάντα τὸ πὸ ἀγαπημένο τους πλάσμα.

Ἡ Λουίζα φανόταν τώρα ἥσυχη. Τὴν τυραννίσε λιγάκι ὁ βῆ-
χας πρὸ ὀλίγου, ἕνας βῆχας ποῦφερε στὴς γωνίες τῶν γλεπτῶν και στεγνῶν χειλῶν της ἀσπροκόκκινους ἄρρους. Κ' ὅταν ἔπαυε ὁ βῆχας αὐτός, ὁ τόσο τυραννικός, ἀροκουνήθησαν τὰ χεῖλη τῆς ἔτοι-
μοθάνατης, σάν κάτι νάθελε νὰ μουρμουρίσῃ. Κ' οἱ τρεῖς τους τότε με τὴν ἴδια λαχτάρια και με τὸ ἴδιο σφιξίμο στὴν ψυχὴ τους, ἔσκω-
σαν τὰ κεφάλια τους κοντά της, κάρφωσαν τὰ μάτια τους με δίψα στὸ στόμα της κ' ἀνοιξαν τ' αὐτιά τους, γιὰ νὰ μὴ χάσουν οὔτε λέ-
ξι ἀπ' ὅσα θὰ ἔλεγε.

—Μαμά μου, ψιθύρισε ἡ Λουίζα, συγχώρεσέ με γιὰ τὴν πίκρα ποὺ σοῦ δίνω. Μὰ με πάντρεψες μ' ἕναν ἄνδρα ἀνάξιο μου, ἐνδ-
αφερόμενο μονάχα γιὰ τ' ἄλογά του και τὰ χαρτιά. Δὲν βαρυνγάρησα γιὰ σένα, μὰ ἡ καρδιά μου δίψασε ἀγάτῃ τρυφερὴ κ' εἰλικρινῆ. Μὲ λυπήθηκε ὁ καλὸς Θεὸς και μὸς τὴν ἔδωσε.

... Τὴ βῆχκα σὲ σένα, ἀγαπημένη μου λατρεία, γλυκεῖά μου ἀγάπη, Γεράρδος μου ἀξέχαστε. Σ' ἀγάτῃσα μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς

ΤΑ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

'Απρίλης μήνας, Συννεφιά τόν ουρανόν σκεπάζει.
'Ανάλαρη ξεχύνεται τού χόρτου ή μυρωδιά.
'Από τὰ ροδοπέταλα λεπτή δροσούλα στάζει,
κι' είνε μισόβυστη κι' άγνή τού ήμιου ή ματιά.
Πώς ήθελα μέσ' στη σιωπή τή βραδινή τριγύρω,
μέσα στη θεία σιγαλιά και μέσ' στην καταχνιά,
μέσα στού χόρτου τή δροσιά, στού λουλουδιού τού μύρω.
νά ξεχαστώ, σαν σ' ύνερο, σ' αιώνα λημονιά.

"Όταν τραγοῦδι θλιβερό θέ νά λαλή τ' αηδόνι
κρυμμένο μέσα στά κλαδιά, πώς ήθελα κι' εγώ
σαν την καρδιά μ' αλύπητα ό πόνο τήν πληγώνα.
λίγες στιγμές, μαζί μ' αυτό, παρηγοριά νά βρω.

Κι' ήθελα μέσ' στίς άμορφές μιας ματωμένης δύσης
νά χάνεται τού βλέμμα μου σέ πλάτη άλαργινά.
Ν' άκούω αντίλαλους γλυκούς στη σιγαλιά τής φύσης
κι' έτσι, χωρίς νά νοιώσω πώς, νά σούσω ύστερα.

ΕΥΑΓΓ. ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΔΗ

'Αργά τίς νύχτες πού όλο περιμένα
τά βλέφαρά μου ό ύπνος νά σφαλίσθ.
πού κάθε θόρυβος έχει πειά σούσει,
άθελα μέσ' στη σκέψη μου σέ φέρνω.

Και μέσ' στο σπίτι τού σκοτεινισμένου
τού κορψασμένου βλέμμα μου ός γυρίσει
άλλο μπρός τού πάντα θ' άντικρύστη
τό σωματάκι σου τ' άπροπλασμένο.

Και σάμψες με τὰ δλόγικά σου χέρια
στην άγκαλιά σου πού μ' άνοίγεις πλέρια
νά κρώξης με μ' έπιθυμία τόση.

Μά είνε πλάνη όσα θωρω, κι' άλλοί μου
ρίγος κινώνει τ' άχαρο κορμί μου
κι' ό, πόσο, πόσο άργεί νά ξεμωρώσει.

Ν. ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

'Η θύμησος διαβαίνουν... — κομπολόι —
Χωρίς σταθμούς... διαβαίνουν... πάνε... Μόνον
Γυφίζουμε τούς δείχτες στο ρολόι
Πού ρυθμικά σιγομετρά τó χρόνο.

Κι' άρχίζουμε θλιμένο μοιρολόι
Και κλαίν νοσταλγικά... θρηνοῦν σέ τόνο
Πού μπαίνει στην ψυχή μου και με τρώει
Και μου ξυπνά για τὰ παλιά... τόν πόνο.

Κι' είνε γλυκός ό πόνος... νοσταλγία...
Γιά μιά ζωή πού πέρασε κι' έχάθη...

Γιά κάποια τής άγάτης ιστορία...
Γιά δέλιμα χαροπά... και θεία βράδια...
Πού σούστηκαν στίς λημονιάς τὰ βάθη
Χωρίς ν' άφήσουν ίχνη τους... σά χάδια.

ΦΑΙΔΩΝ ΣΠΑΘΑΡΗΣ

καρδιάς μου, όπως μ' άγαπούσες και σύ. Μην κλαίς, Γεράρδε. Πειθαίνο εύχαριστημένη. Πριν κλείσω όμως τὰ μάτια μου για πάντα, πλησίσε νά φιλήσω για στεργή φορά, μ' ειλάβεια και στοργή, τὰ χέρια σου πού με χόρευαν πρόσχαρα τόσες φορές, σαν ήμιον μικρή, σεβαστέ μου, καλέ μου γιατρέ!...

... Σκύψε, μαμά μου λατρευτή, νά σε φιλήσω...
... 'Ελα κοντά μου, αγαπημένη μου Γεράρδε, ακρύμψης τὰ χείλη σου στο χέρι μέτωπό μου, για νά νοιώσω για στεργή φορά τή γλυκειά τούς θέρημ...

... Μην κλαίτε, γιατί πεθαίνο χαρούμενη κι' εύτυχημένη, όσο πικραμένη ήμιον στον άτυχο μου γάμο... Μην κλαίτε... Θεέ μου, σ' εύχαριστώ!... Είνε γλυκό νά πεθαίνω κανείς τριγυρισμένος άπ' τὰ πού προσφιλή του όντα... 'Αντίο, Γεράρδε!... 'Αντίο, μαμά μου!... 'Αντίο, γιατρέ μου!... Εύχαριστώ!...

Αυτά ήσαν τὰ στεργά λόγια τής Λουίζας.
'Εσθως ύστερα σαν τρεμουλιάρικη φλογίτσα καντηλιού στο πέρασμα τρελλού βορρα... 'Εσθως άπότομα, δίχως νά μπορεί νά προσφέρη άλλη λέξη πειά, κι' όταν τή νεκροτόλισαν και τήν ξάλωσαν σαν άγνή παρθένα, ντυμένη στα όλόλευκα, τρία πρόσωπα άγρόπνησαν σπαργαμένα πλάι στο νεκρικό κρεβάτι της: 'Η μαμά της πού ήταν τρελλή άπ' τόν πόνο της, ό Γεράρδος, άμίλητος και βυθισμένος στη λύπη του, ό γερογιατρός, βουδός κα σκεπτικός...

Τρείς ξεχωριστοί πόνοι, μὰ τόσο μεγάλοι και τόσο ειλικρινείς!...

'Ο πόνος τής μητέρας, ό πόνος τού έρωτευμένου κι' ό πόνος τού καλού παλμού φίλου...

ΠΡΟΓΝΩΡΙΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

Η ΠΟΥΛΥΤΙΜΕΣ ΠΕΤΡΕΣ ΚΑΙ Η ΜΑΓΙΚΕΣ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

'Ο άχάτης πού κάνει τούς άντιπαθητικούς... αξιέφραστους!
'Η άξιοθαύμαστες ιδιότητες τού άμέθυστου. Τό άδαμαντοκέλλητο δαχτυλίδι πού... άνοίγει έλες τίς καρδιές. Τό σμαράγδι κι' ή έπιληψία. 'Ο μαύρος γαλαχίτης, τó... φλίτ τού μεσαιώνας, κτλ. κτλ.

Στην άρχαία έποχή, οι φιλόσοφοι κι' οι μάγοι άπέδιδαν στίς διάφορες πολύτιμες πέτρες, ιδιότητες άπόκρυφες και μαγικές.

Πρώτος ό 'Ορφεύς έλεγε σ' ένα του ποίημα ότι ό άχάτης κάνει συμπαθητικό στίς γυναίκες και τόν πού άντιπαθητικό άνδρωπο. 'Ο άλχημιστής Μπερζίν, έξέ άλλον, βεβαιώνει ότι ό άμέθυστος καθιστά εύγενικό, έργατικό και φαιδρό τόν άνδρωπο πού τόν έχει έπάνω του, ή δέ εφρεία κρούσταλλος διαλύει τὰ όνειρα κι' έμποδίζει τόν ύπνο.

'Ενας άλλος περίφημος άλχημιστής, ό Μικρός 'Αλβέρτος, λέει τό έξής κατακληρικό, σχετικά με τό διαμάντι:
'Πάρτε ένα καινούργιο χρυσό δαχτυλίδι, σολιομένο μ' ένα διαμάντι πού νά μην έχει ακόμα φορεθεί, τυλίξτε τό δαχτυλίδι αυτό σ' ένα μεταξοτό πανί και αφήστε τó έννή μέρονυχτα έπάνω στην καρδιά σας. 'Όποια γυναίκα τό φορέσει κατόνιν, θά σάς αγαπήση άμέσως!...

'Ενας έβραϊκός θρύλος πάλιν αναφέρει ότι τό διαμάντι πού φορούσε ό 'Απαρών, είχε τήν ιδιότητα ν' αλλάζει χρώματα: "Όταν δηλαδή καμιά θείκη τιμωρία άπειλούσε τούς 'Εβραίους, γινόταν σκοτεινό χρώμο, όταν έπρόκειτο νά γίνουν σαγείς, έπαρνε χρώμα κόκκινο, κι' όταν, τέλος, δέν έπεκρέματο κανείς κίνδυνος έναντίον τους, έμενε διαυγές και άχρομο.

'Ο 'Αριστοτέλης πάλι ύποστήριζε ότι τό σμαράγδι προστατεύει τόν άνδρωπο άπ' τήν έπιληψία. Γι' αυτό κατά τήν άρχαιότητα, οι διάφοροι ήγεμόνες φέρριζαν στούς γιούς τους δαχτυλίδια με σμαράγδια, για νά τούς φυλάξουν άπ' τήν τρομερή αυτή άρρώστεια.

Κατά τόν μεσαίωνα, πολλές θεραπειές, πού όφειλόντο κατά πάσαν πιθανότητα σέ άνυποβολή, άπεδίδοντο σέ διάφορες πολύτιμες πέτρες. 'Ο άλχημιστής Πόρτα ύποστήριζε ότι ό γαλαχίτης — ένα είδος μαύνης πέτρας — προστατεύει άπ' τὰ τοιμήματα τών έντόμων. 'Υποστήριζε επίσης ότι, κρατώντας κανείς τήν πέτρα αυτή μέσα στο στόμα του, μπορεί νά μαθάνη τὰ μυστικά τών άλλων.

'Επίσης πίστευαν τόν παλιό καλό καιρό, πώς ό πρώινος γαλαχίτης προσφιλές τόν άνδρωπο από τούς κεραυνούς και τόν φόβο πού προκαλεί τό σκοτάδι. Πίστευαν ακόμα ότι ό δάπλλη έκανε φαιδρούς, άνοχητόκαρδους κι' άεγαλήτους τούς άνθρώπους πού τόν φορούσαν. Τά μαργαριτάρια, τέλος, είχαν μεγάλη πέραςί ως φυλαχτά κατά τών σπασμών και τών καρδιακών παθήσεων.

'Ενας συγγραφέας τού μεσαιώνας διηγείται τό έξής περιστατικό, σχετικά με τίς μυστηριώδεις ιδιότητες τού ρουμινίου: Ταξιδεύοντας κάποτε με τή γυναίκα του, είδε ξαφνικά ένα ρουμίνι πού φορούσε στο δάχτυλό του, νά γίνεται κατάμαυρο. Αυτή τή μεταβολή τού χρώματος τής πολύτιμης πέτρας ή θεώρησε ως κακό οίονό, ως προμήνυμα μεγάλης δυστυχίας. 'Εξεμυστηρεύθη μάλιστα τούς φόβους του αύτούς και στή γυναίκα του, ή όποια τούς θεώρησε άστεύους. Κι' όμως, έπειτ' από λίγες μέρες, ή δυστυχισμένη σύζυγός του πέθανε έντελώς ξαφνικά! 'Υστερ' άπ' τόν θάνατό της, τό ρουμίνι ξαναήρθε σιγά-σιγά τό πρώτο του ζωηρό κόκκινο χρώμα!...

'Ο μεγάλος άλχημιστής Τρισμέγιστος όνομάζει τό ξαφειρό πέτρα έρωτική, τό θεαρεί δέ άόδη και ως προφυλακτικό κατά τής... δυστυχίας!...

Σχετικώς με τήν πέτρα «τοικροάξ», ό 'Αραφ γιατρός 'Ελ-Κίντυ λέει ότι οι άλχημιστά τής έποχής του τή χρησιμοποιούσαν κατά τού πονόματου. Κοπανισμένη δέ σέ σκόνη ψλή, έθεταίρωτο ως άριστο άντίδοτο έναντίον τού δηλητηριώδους τών σκορπιών.

Θ' αναφέρουμε, τέλος, δυό άκόμη πέτρες — δυό πολύτιμες αυτές — πού θεωρήθηκαν πάντοτε ίερές κι' έγιναν άντικείμενο λατρείας. 'Η πρώτη άπ' αυτές ήταν μιά μαύρη πλάκα, πού σκέπαζε τόν τάφο τού Ρωμύλου, τού ίδρυτού τής Ρώμης. 'Η δεύτερη ύπάγχει και σήμερα, και είνε ή περίφημη μαύρη πέτρα Κααθά τής Μέκκας, τό προσκυνημα δίων τών Μωαμεθανών.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Σοφός είνε κανείς έφόσον έρεινά άναζητώντας νά εύρη τή σοφία. 'Όταν νομίζει ότι τή βρήκε, γίνεται μωρός.

— Δέν πρέπει κανείς νά πληγώνη τήν καρδιά τού άλλου για νά τού φωτίση τό πνεύμα.

— Τά μικρά πάθη συντηροῦν τή ζωή, τά μεγάλα συνήθως τή σκοτώνουν.

